

Cristalina muzică a preclasicismului își exercită cu o putere crescândă fascinația asupra muzicienilor interpreți și a publicului. Și cum ar putea fi altfel, când o vastă literatură, splendidă prin bogăția ei melodică și puritatea ei armonică, perfect adaptată la sonoritatea familiei instrumentelor de coarde, a transpus în sunete, prin geniul unor mari maestri, viziunea stenică a omului robust al renașterii? Iată de ce pretutindeni în lume se încheagă formații camerale, pur instrumentale sau vocal instrumentale, care explorează lumea până nu de mult uitată a muzicii preclasice, spre care publicul contemporan simte o vie și firească atracție.

Acest lucru ne-a fost încă o dată confirmat de cele două admirabile concerte, din 12 și 15 octombrie, susținute în Sala Mică a Palatului R.S.R. și în Ateneul Român de formația de coarde belgiană „Eugen Ysaye” având în fruntea ei pe violonista Lola Bobescu.

Violonistă de prestigiu internațional, datorită cu un ton frumos, rotund și plin, cu o frazare simplă și inteligentă, iradiind dintr-o adâncită pătrundere a stilu-

rilor, Lola Bobescu ni s-a revelat în ipostaza de artist-pedagog, asumându-și atât conducerea muzicală cât și funcția solistică în activitatea formației care poartă omagial numele unui glorios exponent al violonisticii belgiene.

Înființată în anul 1958, formația de cameră „Eugen Ysaye” și-a inaugurat activitatea în cadrul festiv al Expoziției internaționale din Bruxelles și de atunci a înaintat cu pași siguri și rapizi pe calea notorietății, extinsă prin numeroase turnee și imprimări pe gravura fină a discului.

Cei 11 instrumentiști pe care Lola Bobescu i-a sudat într-o grupare omogenă, au modelat cu subtilitate și în același timp cu o comunicativă pulsație interioară, profilul pur al unor compoziții de Monteverdi, Vivaldi, Corelli-Geminiani, Benedetto Marcello, Jean-Marie Leclair, Orlando di Lasso, la care trebuie adăugați modernii Bohuslav Martinu și César Espejo.

În parcurgerea operelor atitor autori alcătuiind o antologie a secolelor XVI, XVII, XVIII și XX, sonoritatea formației a fost continuu, într-un chip foarte plastic și sugestiv, adaptată la climatul stilistic specific, climat rețrăit cu sensibilitatea muzicianului de azi. Respectul pentru autentic n-a dus în nici o clipă la strivirea muzicii în nigoarea pedantismului. Totul era viu, elaborat și spontan în același timp, gândirea arhitectonică lăsând libertate vibrației interioare stimulate de bucuria de a cînta. Sonoritatea formației este strălucitoare, jocul nuanțelor este subtil dozat și controlat, ritmica, frazarea, ago-

LOLA BOBESCU ȘI FORMAȚIA EUGEN YSAYE

gica decurg dintr-o pătrundere în esența intimă a partiturii, redată cu fluentă dinamică, într-o alternare contrastantă de vitalitate tinerească și de lirism, niciodată static.

Delimitarea stilistică între muzica unui trecut mereu actual și creația modernă (ne referim la Septuorul lui Martinu, cu mixajul său de lirism ardent și de umor) a fost integrată într-o concepție interpretativă, căreia forma concertantă ca și cea simfonică și camerală i-au fost pe deplin organice.

Meritul, marele merit al formației „Eugen Ysaye” și desigur, în primul rând, al excelentei ei conducătoare, Lola Bobescu, constă în capacitatea de a investi cu o viață continuu fremătătoare pagini ale trecutului muzical, gândite și plămădite într-o ambianță atât de depărtată de orizontul, preocupările și lumea omului contemporan. Ni s-a demonstrat astfel că arta adevărată e veșnic actuală, că în domeniul vrăjit al frumuseții sonore ca și al frumosului în general, trecutul e mereu, mereu actualizabil și prezent.

V. Cristian